

Hồi 21

Theo Thuyền Vào Tận Sào Huyết Địch Muốn Được Giai Nhân Khéo Kế Gian

Thấy đã có cơ thoát thân, nhưng Huyết Sát vẫn đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi lạnh giọng nói với lão hòa thượng :

- Ngoài con Huyết Long ra, lão phu hy vọng các người nên xem xét kỹ toàn đảo mới tìm nơi trú tạm, may mà đảo này cũng không quá lớn !

Đồng Thiên Kỳ lúc này đã nghe rõ hết câu chuyện giữa bọn họ, cười thốt nói :

- Đợi đến khi họ tìm kiếm trên đảo thì Đồng mỗ đã đến được sào huyết của các người rồi !

Lão hòa thượng hiệu Thù Long nghe Huyết Sát nói vậy, cười hỏi :

- Thí chủ lo cho sự an toàn bốn hội ư?

Huyết Sát không qua mắt được, bèn xởi lời hỏi lại :

- Người xem lão phu có thể nịnh bợ người không?

Lão hòa thượng thản nhiên đáp :

- Thí chủ hỏi vậy không thấy thừa sao ?

- Vậy thì được, lão phu chỉ cho người chú ý một mục tiêu, hiển nhiên cũng có lợi cho lão phu.

Lão hòa thượng chẳng biết vô tình hay cố ý mà đưa ánh mắt nhìn đúng mỏm đá nơi Đồng Thiên Kỳ và Mãnh Long ẩn nấp, cười sang sảng nói :

- Lão phu đoán không lầm thì đây là kế mượn đao giết người ?

Huyết Sát giật thót trong lòng nhưng vẫn không để lộ ra ngoài. Nét mặt cười nói :

- Lão phu chỉ nói thế thôi, tìm được người này thì các người sẽ rõ lợi hại thế nào.

Lão hòa thượng cười nhạt tiếp lời :

- Hẳn thí chủ đấu không qua người này.

- Chỉ sợ đến Thù Long người cũng không làm gì nổi nó.

- Người này nhất định có thù hận với nhật Nguyệt Bang chúng ta ?

Huyết Sát có được cơ hội, bèn cười khiêu khích:

- Kim Lệnh công tử và toàn bộ kế hoạch của Mai Hoa Đảo quý bang đều thất bại dưới tay hắn.

Vừa nghe đến hiệu Kim Lệnh công tử, đôi mắt rũ xuống của lão hòa thượng ngược lên, một tia hàn quang lướt nhanh qua mắt, trầm giọng hỏi :

- Lão nạp đoán nó là Đồng Thiên Kỳ, đúng chứ ?

Huyết Sát hí hửng trong lòng, gật đáp :

- Nếu không thì Nguyệt Hoa bang chỉ sợ vô phương san bằng chiến địa trên Cửu U Đảo này

- Thí chủ tự tin đến thế sao ?

- Hắc hắc... Thù Long hòa thượng người tự cho công lực thâm cao vượt qua tiểu tử Đồng Thiên Kỳ kia sao ?

Lao hòa thượng mặt ửng đỏ lên vẻ rất đắc chí nói :

- Lão nạp tự biết khó mà luận được với họ Đồng này. Đến như Huyết Kiếp Thủ Vân Không năm xưa náo loạn giang hồ còn khó so nổi với hắn thì lão nạp làm sao dám lấy lời mà khoa trương được

Huyết Sát nghe vậy không khỏi sửng người ngơ ngác, lão cảm thấy kỳ quái, đến như nhân vật năm xưa danh chấn thiên hạ như "Thù Long" sao có thể chưa thấy qua Đồng Thiên Kỳ mà cũng đã khép mình sợ ư?

Trên mỏm đá, "Trác Kinh" Mãnh Long cũng chau mày nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi thấp giọng :

- Tiểu tử, con lừa trọc này có vẻ biết mình

Đồng Thiên Kỳ tự thân chàng cũng thấy làm lạ tuy rất thông minh nhưng lúc này chàng cũng không đoán ra tâm ý lão hòa thượng, tại sao lại tự hạ mình trước danh tánh của chàng ?

Bấy giờ chàng lắc đầu nói :

- Mãnh Long, lão không nên võ đoán quá sớm !

Mãnh Long không phục, nói :

- Lời lão hòa thượng rõ như vậy chẳng lẽ tiểu tử người không nghe ?

- Đương nhiên là ta hiểu, đồng thời hòa thượng kia cũng biết chúng ta đang ở đâu đó nghe rõ lời lão, chẳng những thế có thể lão ta đã biết chúng ta đang ở đây !

Mãnh Long không tin :

- Không thể thế được !

Lúc này, dưới kia Huyết Sát lại tiếp tục lên tiếng, nói :

- Trên đời này người được tôn giá ca tụng chỉ e không có mấy !

Lão hòa thượng cười điềm nhiên :

- Đến như Huyết Kiếm Thủ năm xưa cũng không ngoại lệ, thí chủ nhanh rời khỏi đây.

Huyết Sát nói đã xong, mục đích cũng đã đạt, không khi nào chần chừ cho mang vạ. Vả lại còn phải nhanh về báo cáo lại tình hình với Đảo Chủ, nên vừa nghe vậy cười nói :

- Hy vọng trước lúc Đảo Chủ đến đây các người vẫn còn sống sót !

Dứt lời lập tức quay ngoắc người phóng nhanh về hướng bọn Đồng Thiên Kỳ đang ẩn thân cách ngoài chừng mười trượng.

Lão hòa thượng đưa ánh mắt bình thản liếc nhìn về phía mỏm núi mà bọn Đồng Thiên Kỳ đang ẩn, rồi buông tiếng thở dài lẩm bẩm một mình :

- Thị thị phi phi nan đoán, thiện thiện ác ác khó phân, thế gian mấy người không chủ kiến, xưng vương bao giờ lòng không muốn !

Nói rồi từ từ quay lưng bước đi.

Đồng Thiên Kỳ sắc mặt đột nhiên biến đổi, chàng không tự chủ đứng lên.

Mãnh Long thấy vậy vội thấp giọng hỏi :

- Tiểu tử, con lừa trọc đầu kia vừa lảm nhảm cái gì vậy ?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn về phía Huyết Sát vừa phóng đi mất, nói :

- Không phải là lảm nhảm, mà là với chúng ta.

- Nói với chúng ta ? mà nói cái gì ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Có lẽ lão ta nghĩ chúng ta có thể tự đoán ra, thế nhưng chúng ta lại không đoán ra !

Mãnh Long ngó người :

- Người cũng không biết ?

Có lẽ vì lão ta nghĩ trong thiên hạ không có chuyện gì là Đồng Thiên Kỳ không hiểu ra, cho nên mới hỏi như vậy.

- Vâng, ta cũng không đoán ra, có lẽ lão ta nói chỉ là một chuyện thực sự mà thôi.

- Chuyện thật sự gì ?

Đồng Thiên Kỳ cười khổ giải thích cho qua :

- Giả sử lão ta biết chuyện gì đó, thì chúng ta cũng hiểu ra được ý của lão nói.

Nói đến đó tự hồ như nhớ ra chuyện gì, bèn thay đổi câu chuyện hỏi :

- Lão biết thủy công chứ ?

Nghe nói, Mãnh Long cao hứng gật:

- Biết, biết, chính là lão hòa thượng đó đã dạy cho ta, bảo rằng sau này khi ta đi cùng người sẽ có lúc dụng đến, quả nhiên đúng thế !

Mặt Đồng Thiên Kỳ âm đạm, giọng nói trở nên thương cảm :

- Vị tiền bối đó biết ngày sau Đồng mỗ sẽ lao đao trên đảo này.

Thấy vẻ mặt phiền não của Đồng Thiên Kỳ, Mãnh Long lắc nhai :

- Lão hủ sống đã bảy tám mươi tuổi thế này nhưng cả đời chẳng hề nghĩ đến phiền não, tiểu tử người còn trẻ tuổi khổ gì...

Đồng Thiên Kỳ không đợi lão nói hết, vội cắt ngang nói :

- Chúng ta nhanh ra bờ biển, Huyết Sát có lẽ đã đi được một đoạn.

Nói rồi liền tung người phóng theo hướng Huyết Sát vừa chạy, Mãnh Long định dùng lời khuyên chàng không ngờ bị cắt ngang mất hứng. Thấy chàng bỏ đi, cũng không dám chậm chân liền phóng theo

Trên đảo lúc này con quái vật Huyết Long vẫn đang còn tung hoành tàn phá, đại bộ phận nham thạch khổng thạch đều bị đập đổ thành bình địa.

Khi bọn Đồng Thiên Kỳ vượt qua được bãi đá đến bên bờ biển thì đã thấy một chiếc thuyền phóng ra hướng biển đã cách ngoài ba mươi trượng, hiển nhiên chính là thuyền của Huyết Sát phóng về sào huyệt.

Đồng Thiên Kỳ dừng chân, quay đầu lại nhìn Mãnh Long hỏi :

- Khoảng cách ba mươi trượng, lão có thể lặn tới chứ ?

- Ái, xa gấp hai vậy ta cũng lặn tới chỉ có điều theo không kịp tiểu tử người thôi, lão hòa thượng kia nói người dưới nước lặn đi rất nhanh !

Đồng Thiên Kỳ mắt vẫn không rời con thuyền đang lướt sóng, nói :

- Thử xem, theo không kịp thì bảo ta, đi.

Mãnh Long gật đầu :

-Lão hủ đi trước đây !

Nói rồi liền lao người xuống biển, chỉ nghe “tôm” một tiếng, cả người Mãnh Long biến mất trong làn nước tối đen.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy mỉm cười, rồi cũng nhảy xuống nước lặn đi.

Qua một hồi lâu, Đồng Thiên Kỳ là người đầu tiên trôi đầu lên khỏi mặt nước thì chàng nghe tiếng khua mái chèo chuyền đi trong nước, chỉ đưa mắt nhìn là bắt gặp

chiếc thuyền của Huyết Sát chỉ cách tầm năm trượng. Chàng liền lặn trở xuống, kéo tay Mãnh Long lặn tiếp về hướng thuyền mới dừng lại.

Đuôi thuyền phía sau có một khoang dài ra đến non thước nên bọn Đồng Thiên Kỳ lợi dụng nó che khuất trời đầu ăn bám vào ván thuyền rồi cứ để mặc cho thuyền kéo đi.

Một mái chèo đơn khua vỗ trong sóng biển chìm lẫn vào màn đêm tĩnh mịch nghe mới đơn điệu làm sao

Đồng Thiên Kỳ ngược mặt nhìn màn trời thăm tính : :

- Hẳn cũng đã là canh tư. Nếu như quả thực Bích Ngọc đảo cách đây hai mươi dặm, với tốc độ thuyền này thì trước khi trời sáng có thể sẽ tới nơi.

Thời gian cứ lặng lẽ theo từng nhịp chèo trôi qua. Đến khi phương đông bỗng xuất hiện vài tia hồng quang báo hiệu một ngày mới sắp đến thì trên thuyền đột nhiên nghe có tiếng người nói:

- Bẩm Viện chủ, đã đến tổng đàn rồi !

Huyết Sát trong lòng chừng như cơn nộ chưa hết, gần tiếng quát :

- Lão phu không có mắt hay sao mà đợi chúng mày la réo, mau cấm thuyền vào bờ !

Người kia bức tức trong lòng, nhưng không dám kháng cự chỉ xuống lệnh :

-Lệnh của Viện chủ, vào bờ !

Lại có tiếng người khác hỏi :

- Đại ca, lên bến nào ?

Đồng Thiên Kỳ vốn định rời thuyền lên bờ, nhưng vừa nghe vậy liền bám trở lại chờ đợi

Người kia lạnh giọng :

-Mặt đàn nhà mày, chẳng phải thường khi vẫn chỗ kia ?

-Bẩm đại ca, thường khi không có chiến sự thì vẫn neo thuyền chỗ này, nhưng khi có chiến sự thì neo thuyền bến U Minh theo chỉ thị của Đảo Chủ ạ.

Lão thuyền chủ lớn tiếng :

- Vậy thì vào bến U Minh;

Đám thuyền phu nghe vậy dạ ran, mũi thuyền chuyển hướng chạy tiếp.

Chừng thêm một tuần trà nữa trôi qua, thuyền mới cập vào bờ. Đồng Thiên Kỳ ẩn sau đuôi thuyền, vì bị che khuất nên không thấy được tình hình trên bờ. Thế nhưng mấp mé nước là lau sậy và cây cối hoang sơ đủ thấy đây là một nơi hoang dã. Chàng

bền ra hiệu cho Mạnh Long, hai người lặn xuống nước bơi ngược trở lại cách thuyền chừng hơn mười trượng mới lên bờ, vừa khéo là một nơi có nhiều bụi rậm che kín thân hình. Cả hai ẩn thân trong rừng cây cối. Mạnh long mới cảm thấy nghi hoặc hỏi :

- Trên đảo này sao chẳng thấy bóng người nào ?

- Ừm, đảo này có rừng tất nhiên phạm vi rất rộng, quyết không thể không người cư trú. Hừ, Cửu U Đảo Chủ là con người nham hiểm xảo hoạt. Đảo chết kia bố trí dày đặc bẫy giết người chỉ là cái bẫy lừa thiên hạ, bản thân lão ta thì nhàn cư trên Bích Ngọc đảo này.

Lúc này Huyết Sát đã dẫn đám thuộc hạ lên bờ, từ trong rừng bỗng nhiên hai bóng người xuất hiện. Cả hai trên mặt đều đeo mặt nạ quỷ, một người hỏi:

- Viện chủ thực khổ, tình hình bên kia thế nào ?

Huyết Sát mặt xanh như tàu lá, nhưng không đáp hỏi lại :

- Đảo Chủ về rồi chứ ?

- Đảo chủ bảo đêm nay hết canh năm mới về, xem ra có lẽ đã về... sao ? viện chủ, tình hình bên kia thu hoạch thế nào rồi ?

Nghe giọng người này hỏi, chừng như thân phận không nhỏ so với Huyết Sát

Huyết Sát lại nói :

- Phóng tên hiệu !

- Phóng hiệu tiễn ?

Người kia tự hồ như vô cùng kinh ngạc.

- Phóng nhanh, lắm nhảm cái gì ?

Nghe câu này của Huyết Sát, người kia tỏ ra bất mãn, lạnh giọng :

- Viện chủ, huynh đệ chúng ta ở đây chờ đợi khổ cực một đêm, lẽ nào đợi gặp Viện chủ đầu tiên nhận những lời thế này ?

Huyết Sát trừng mắt :

- Thế nào ? Các người tính tạo phản hử ?

Hai người kia vừa nghe vậy cùng lúc đưa tay lên đầu gõ chiếc mặt nạ quỷ ra, thì ra đó là hai lão già tóc bạc trắng.

Huyết Sát vừa nhận ra mặt người, ngó người lấp lóp hỏi :

- Đêm nay sao nhị vị Lưu huynh lại thủ giữ ở đây ?

Lão già bên phải cười nhạt nói :

- Hách huynh nên biết sự tình không phải tầm thường.

Huyết Sát lạnh trí như quỷ, vừa nghe đã chột dạ :

-Có gì nhị vị Lưu huynh xin nói rõ, chúng ta đều người nhà...

Lão già bên trái không đợi nói hết đã cắt ngang :

- Hách huynh trước hết đáp thế nào trước câu hỏi anh em chúng ta ?

Huyết Sát để mắt tuyến đầu trường phòng ngự hiểm yếu không biết nhận hình phạt thế nào. Lúc này làm sao dám gây thêm hiềm oán, dần nộ khí trong lòng, gượng cười khan mấy tiếng đáp :

- Huynh đệ nhất thời nóng lòng bầm báo Đảo Chủ mà sơ suất không nhận ra nhị vị lưu huynh, cho nên trong ngôn từ có chỗ đắc tội, xin lượng thứ cho !

Lão già bên trái cười nhạt :

-Nói như vậy giọng huynh đệ chúng ta cũng thay đổi mất rồi, Hách huynh có phải trên đảo đã xảy ra sự cố ?

Huyết Sát đành phải nói :

- Người Nguyệt Hoa hội đã tìm đến !

Hai lão già kia đều ngớ người cùng thốt lên :

- Lẽ nào Đảo Chủ bảo đêm nay tình hình không tầm thường, lệnh toàn chúng đệ tử giới bị, chỉ là một lũ người Nguyệt Hoa hội tìm đến hay là chúng tìm nhầm chỗ. Đến hiện tại, bọn chúng thiệt hại bao nhiêu tên ?

- Không chết bao nhiêu, Đồng Thiên Kỳ và Mạnh Long cũng chạy mất !

- Sao ? làm sao lại chạy mất ?

- Tiểu tử đó chẳng những một mình thoát được mà lão Mạnh Long cũng được cứu chạy, toàn chiến địa ngự phòng vì chúng mà tiêu hủy.

Cuối câu nói lão biểu lộ cảm phần vô cùng.

Hai lão già có mơ cũng không dám tin lời này, nên đứng khựng người ra. Cả ba chết lặng hồi lâu, đột nghe lão già bên phải xuống lệnh :

- Nhanh phóng hiệu tiễn !

Lão già bên trái nghe vậy liền lôi từ trong áo ra một chiếc tên ngắn, nhưng vừa định phóng lên trời thì bỗng nghe từ xa vọng lại một tiếng hú dài. Lão ta vội thâu tên lại, nói :

- Đảo Chủ đến ?

Vừa nghe vậy, mặt Huyết Sát đã trắng bệch như xương khô.

Phút sau, tám tên hán tử mặc võ phục hộ giá Cửu U Đảo Chủ xuất hiện trong rừng, đám thuộc hạ liền chấp tay cung kính thi lễ.

- Cung nghênh Đảo Chủ

- Ba vị khổ cực nhĩ.

Đảo Chủ đón thuộc hạ bằng một câu thản nhiên. Rồi tiếp lên mấy bước, ngưng ánh mắt trên khuôn mặt méo mó của Huyết Sát, nụ cười trên môi lão biến mất, trầm giọng hỏi :

- Hách Viện chủ, tình hình bên đó thế nào ?

Huyết Sát mặt tái nhợt, cúi đầu cung kính đáp :

- Khởi bẩm Đảo Chủ, người Nguyệt Hoa hội đã tìm đến.

Cửu U Đảo Chủ cười thản nhiên :

- Điều này ta đã liệu trước, chúng chết bao nhiêu đứa ?

- Điều này.... điều này....

Cửu U Đảo Chủ nhìn thấy dáng điệu thảm não của Huyết Sát, lấp bắp mãi vẫn không thốt thành câu, bèn nghiêm giọng hỏi :

- Hách Viện chủ có gì khó nói sao ?

Lão già bên phải đột nhiên chen vào nói :

- Khải bẩm Đảo Chủ, Đồng Thiên Kỳ và cả Mạnh Long đã chạy thoát.

Cửu U Đảo Chủ vừa nghe mặt biến sắc, thế nhưng chỉ là một cái lướt nhanh qua rồi hồi phục lại ngay. Giọng nói đã biến đổi, trở nên lạnh lùng :

- Nói như vậy bên kia đã bị huỷ diệt.

Giọng huyết Sát run lên :

- Khải bẩm... Đồng Thiên Kỳ... thả Huyết...

Đảo chủ lạnh giọng cắt ngang :

- Đồng Thiên Kỳ nếu như không thả con Huyết Long ra thì mọc cánh cũng không thoát nổi đảo. Vấn đề là tại sao Đồng Thiên Kỳ lại biết nơi giam giữ con Huyết Long ?

Huyết Sát vẫn cúi gầm đầu tránh hai ánh mắt lạnh như băng của Đảo Chủ, lấp bắp đáp :

- Đảo Chủ, điều này...

Thấy lão ta vẫn không mở miệng nổi, Đảo Chủ gần giọng :

- Hách viện chủ, võ lâm coi trọng khí khái, có gì cứ một lời thẳng thắn

Huyết Sát hơi trấn tĩnh, ngược đầu lên đáp :

- Do ty chức bất tài, không biết là Đồng Thiên Kỳ đã thoát khỏi xích nên mới bị nó vây đánh. Một mình ty chức không địch nổi hai chúng nó, nên mới nghĩ kế dùng Huyết Long tiêu diệt chúng nên dụ chúng vào nơi giam Huyết Long.

- Người từng đánh nhau với hai chúng nó ?

- Hai tên thủ hạ ty chức một bị chết một bỏ chạy, một mình ty chức chống đỡ với bọn chúng đến hai mươi chiêu.

Đôi mắt Đảo Chủ chiếu ra hai tia hàn quang ngưng lại trên mặt Huyết Sát như dò xét, gần hỏi :

- Lời này thực chứ ?

Huyết Sát giật thót mình nhưng không dám hai lời, bấm bụng nói :

- Ty chức nào dám đối Đảo Chủ ?

Cửu U Đảo chủ cười lạnh lùng :

- Công lực của Hách viện chủ so với bốn nhân như thế nào ?

- Ty chức không dám sánh với Đảo Chủ !

Đào Chủ đột nhiên cười lớn thành tiếng :

- Ha ha... Giả sử người biết rằng khi Đồng Thiên Kỳ đang thụ thương mà lão phu cũng chỉ đấu được ngang ngửa với hắn, thì có lẽ đêm nay người không dám khoa ngôn là động thủ với hắn đến hai mươi chiêu. Lão phu đoán là người đã không dám động thủ cùng hắn ?

Mặt huyết Sát trắng bệch la lên :

- Đảo chủ muốn ty chức lấy cái chết chứng minh sao ?

- Chẳng phải Hách viện chủ từng nói không sợ chết sao ?

Cửu U Đảo Chủ vừa nói vừa cười, thế nhưng trong câu nói nghe ra lạnh lùng thâm trầm. Huyết Sát vừa nghe xong, bất giác thoái lùi mấy bước, trong ánh mắt sâu thẳm của lão đột nhiên phát ra hai luồng dị quang, hai lão gia họ Lưu thấy vậy lập tức tung người chia làm hai bên tả hữu vây lấy Huyết Sát.

Cửu U Đảo Chủ thấy thế cười nhạt nói :

- Hách viện chủ nếu như thấy lời lão phu không đáng biểu lộ khí khái tráng sĩ thì lão phu quyết cũng chẳng giữ chân, còn như thuốc kia là do Viện chủ tự nguyện phục dụng, lão phu không có lý do gì cho Hách viện chủ giải dược.

Nghe nhắc đến hai tiếng "giải dược" nét mặt hung hăng của Huyết Sát lập tức tiêu mất, thở dài nói :

- Ty chức chịu nghe theo xử lý của Đảo Chủ

- À, lão phu không có quyền xử trí viện chủ, người tự mình đi đi

Huyết Sát cúi đầu cung kính "Dạ" một tiếng rồi thất thủ lui vào rừng theo hướng lão Đào chủ vừa đến.

Cửu U Đảo Chủ thấy trời sắp sáng cứ đứng trầm ngâm như vậy không có biểu hiện gì tỏ hồ như trong đầu đang tính toán gì, cũng vừa lúc ấy từ trên không trung bỗng nhiên một tiếng phụng kêu dài, chớp mắt một gã bạch y thiếu niên cỡi phụng đáp xuống.

Đồng Thiên Kỳ nấp trong rừng cây, vừa nhìn thấy người này ngạc nhiên buột miệng la nhỏ : "Gã họ Lăng ?".

Thì ra gã thiếu niên chính là người cùng đi với Nhan Ngọc Dung đến Mai Đảo mà Đồng Thiên Kỳ đã gặp. Cửu U Đảo Chủ vừa thấy gã họ Lăng đã cười nói :

- Lăng tiểu ca thật giữ đúng hẹn

Họ Lăng không khách khí xá mấy cái nói ngay :

- Tại hạ nhận mệnh bám theo tung tích Đồng Thiên Kỳ, không dám dợi lâu. Đảo Chủ, địa điểm đã chuẩn bị rồi chứ ?

Cửu U Đảo chủ trầm giọng nói :

- Lão phu không thể lấy lớn hiếp nhỏ, nên cần phải nói thực với tiểu ca. Đồng Thiên Kỳ đã chạy thoát rồi. Do vậy lão phu vô phương giao kết với người !

Sắc mặt họ Lăng tái nhợt nhạt :

- Nói vậy tại hạ cất công không đến đây ?

Cửu U Đảo Chủ cười một tiếng:

- Biết làm gì hơn !

- Hừ, vậy thì tại hạ cáo từ !

- Đồng Thiên Kỳ chạy thoát, lệnh sư muội có lẽ không lo lắng nữa đâu !

Họ Lăng định đi, nhưng nghe vậy đột nhiên quay người hỏi :

- Đảo Chủ chẳng lẽ nghĩ ra kế gì khác ?

Cửu U Đảo Chủ trầm giọng :

- Y nguyên kế cũ.

- Vậy tại hạ chẳng phải quá thiệt hại sao ?.

- Vậy mà lão phu lại nghĩ người chiếm phần lợi thì có, bởi vì trước khi Đồng Thiên Kỳ mất mạng thì bốn đảo vì hai người mà chuẩn bị thành duyên !

- Tại hạ chỉ sợ bá phụ không chấp thuận.

Cửu U Đảo Chủ cười nham hiểm :

- Người chẳng đã nói lệnh tôn và phụ thân của Nhan Ngọc Dung vì hai người mà đến trợ giúp bốn đảo sao ? Đây là điều kiện trước khi bọn họ chưa đến đây lão phu không thể để hai vị rời khỏi đây, nếu không chẳng phải lão phu quá chịu thiệt ?

Trong ánh mắt Đồng Thiên kỳ đột nhiên đầy sát cơ, lần đầu tiên chàng cảm thấy muốn giết chết gã họ Lăng kia. Gã họ Lăng trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc nói :

- Chỉ cần tại hạ chiếm được sư muội, thì mọi chuyện đều nghe theo Đảo Chủ sắp đặt

Cửu U Đảo Chủ cười đắc ý :

- Tối mai vào canh ba, mang lệnh sư muội đến đây, bảo rằng Đồng Thiên Kỳ sẽ bị áp giải ngang qua đây, người thấy được chứ ?

- Hảo, như thế cũng hay !

Cửu U Đảo Chủ thấy họ Lăng đã chấp nhận, cười cười nói :

- Đã thỏa thuận như vậy, thì người mau gọi người người mang đến ra đi !

Họ Lăng ngẩn người tròn mắt hỏi lại :

- Tại hạ mang theo ai chứ ?

Cửu U Đảo Chủ đột nhiên biến sắc, rồi cười phá lên thành tiếng :

- Ha ha ha... Bằng hữu, các người không mau ra đây, há để lão phu đắc tội mà chậm tiếp sao?

- o O o-